

Ἀπόστολος Πέτρος ὁ Πρωτοκορυφαῖος

Ὁ Πέτρος γεννήθηκε στὴν Βηθσαϊδᾶ, κοντὰ στὴν λίμνη Γεννησαρέτ, ὅπου μὲ τὸν ἀδελφὸ του Ἀνδρέα ἀσκοῦσαν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ψαρά, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους δύο ἀποστόλους, Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννη, γιουὺς τοῦ Ζεβεδαίου. Ὁ πατέρας του λεγόταν Ἰωάννης ἢ Ἰωνᾶς (ἴσως σύντμηση τοῦ Ἰωάννης). Ὁ ἀπόστολος κατοικοῦσε στὴν Καπερναούμ, ἀπ' ὅπου καταγόταν ἡ γυναῖκα του καὶ ἐκεῖ εἶχε ἐγκατασταθεῖ μετὰ τὸ γάμο του. Πολὺ πιθανὸ εἶναι ἡ σύζυγός του νὰ εἶχε κοιμηθεῖ ὅταν τὸν κάλεσε ὁ Χριστὸς κοντὰ Του. Ἀργότερα μάλιστα εἶχε μαζί του ὄχι τὴν γυναῖκά του, ἀλλὰ χριστιανὴ ἀδελφὴ γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετεῖ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ὁ Πέτρος κατέλαβε πρωτεύουσα θέση στὸν ἀποστολικὸ κύκλο (πρῶτος πάντα ἀναφέρεται ἀπὸ τοὺς μαθητές) καὶ μαζί μὲ τοὺς ἀδελφούς Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννη, ἀποτελεῖ τὸν πιὸ στενὸ κύκλο τῶν μαθητῶν πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἔδειξε ἰδιαίτερη προτίμηση. Ὑπῆρξε ὅμως ὁ μεγάλος ἀρνητὴς τοῦ Κυρίου με, ὅταν ρωτήθηκε τρεῖς ἔαν εἶναι μαζί μὲ τὸν κατάδικο Ἰησοῦ. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀλέκτορος (κόκορα) ὑπῆρξε τὸ ξυπνητήρι, πὺ γιὰ ὅλη τὴν μετέπειτα ζωὴ του ἦταν ἀφορμὴ νὰ χύνει πικρὰ δάκρυα γιὰ τὴν ἄρνησή του.

Ὁ Εὐσέβιος πὺ χρησιμοποιεῖ ὡς πηγὴ τὸν Ὠριγένη, ἀναφέρει ὅτι ὁ Πέτρος κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς Ἰουδαίους τῆς διασπορᾶς, στὸν Πόντο, τὴ Γαλατία, τὴ Βιθυνία, τὴν Καππαδοκία καὶ τὴν Ἀσία. (Εκκλησιαστικὴ Ἱστορία, 3,1. 4,2). Μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ κήρυξε στὴν Ἰουδαία καὶ τὴν Ἀντιόχεια, ἀκολούθως στὴν Μικρὰ Ἀσία καὶ κατέληξε στὴν Ρώμη. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖ νίκησε θαυματουργικῶς τὸν μάγο Σίμωνα, σταυρώθηκε ἀπὸ τὸν Νέρωνα κατακέφαλα (πάνω τὰ πόδια-

κάτω τὸ κεφάλι), ὅπως ὁ ἴδιος τὸ ζήτησε, λέγοντας ὅτι δὲν ἦταν ἄξιος νὰ φύγει ἀπὸ αὐτὸ τὸν κόσμο μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πὺ ἐφυγε καὶ ὁ Κύριος του. Ἐλαβε λοιπὸν τὸ ἀφθαρτὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου μεταξὺ τῶν 66 καὶ 69 ἐτῶν, στὶς 13 Ὀκτωβρίου 64μ.Χ. μέσα στὸν Ἰππόδρομο τοῦ Νέρωνα, ἀφοῦ ἄφησε λαμπρὰ καὶ ἱερὰ παρακαταθήκη σὲ ὅλες τὶς γεννεὲς δύο καθολικὲς ἐπιστολές. Ἡ μνήμη του τιμᾶται στὶς 29 Ἰουνίου.

Οὶ τῶν Ἀποστόλων Πρῶτόθρονος καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Διδασκαλίας τῶν Δεσπότη τῶν ὅλων πρεσβυτέρων, ἱερέων τῆς Οἰκουμενικῆς δόξης καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μεγα ἔλεος.

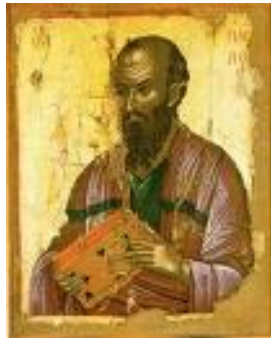
Ἀπολυτίκιον τῆς Τιμίας Ἀλύσου
τοῦ Ἀποστόλου Παύλου

Ποίημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χριστοδούλου
ἐπὶ τῆ παραλαβῆ ἐκ Ῥώμης τῆς Τιμίας Ἀλύσου (2006)

Ἦχος Γ'. Μετὰν εὐρατο.

Χαίρει ἅπαντα ἡ Ἐκκλησία, Παῦλε ἔνδοξε, ἡ τῆς Ἑλλάδος, κεκτημένη τὴν Τιμίαν σου Ἄλυσον, ἦν περ προθύμως Αὐτῇ ἐδώρησατο, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ῥώμης, Ἀπόστολε, καὶ σεμνύνεται τὸ δῶρημα τέλειον, προχέον δαυιλῶς Αὐτῇ θαυμάσια.

Ἀπόστολος Παῦλος ὁ Πρωτοκορυφαῖος

Ο Άγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἀναφέρει δεύτερο Ἀπόστολο τὸν Παῦλο, τὸ σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ξεπέρασε ὅλους τοὺς ἀποστόλους στὸ ζῆλο τῆς πίστεως καὶ τοὺς κόπους. Γεννήθηκε στὴν Ταρσό τῆς Κιλικίας μεταξὺ τῶν ἐτῶν 5-15 μ.Χ. Ὀνομαζόταν Σαούλ, ἐνῶ ἦταν γνωστὸς καὶ σὰν Σαῦλος ἢ Παῦλος. Οἱ γονεῖς του ἦταν Ἑβραῖοι τῆς φυλῆς τοῦ Βενιαμίν, ἀλλὰ ὁ πατέρας του εἶχε ἀποκτήσει καὶ τὴ ρωμαϊκὴ ὑπηκοότητα. Ἄτομο μὲ ἰουδαϊκὴ ἀνατροφή ἀλλὰ μὲ ἑλληνιστικὴ ἐκπαίδευση, χαρακτηριστικὸ πού οὐσιαστικὰ τὸν ἀνέδειξε σὲ «Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν». Ὀλοκληρώνει τὶς σπουδές του κοντὰ στὸ μεγάλο νομοδιδάσκαλο Γαμαλιήλ καὶ γίνεται καὶ ὁ ἴδιος νομοδιδάσκαλος, πιθανὸν μέλος τοῦ Συνεδρίου. Ἐνθουσιώδης Φαρισαῖος καὶ φανατικὸς διώκτης τῶν χριστιανῶν, παίρνει μέρος καὶ στὸν λιθοβολισμὸ τοῦ πρωτομάρτυρα Στεφάνου τὸ 36μ.Χ. Ἡ μεταστροφή του συνέβη ὅταν ὁ ἴδιος σὰν ἐπικεφαλῆς ἔφιππου ἀποσπάσματος πάει στὴ Δαμασκό, μὲ σκοπὸ νὰ συλλάβει ὅλους τοὺς χριστιανούς καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσει δεμένους στὰ Ἱεροσόλυμα. Συναντιέται μὲ τὸν Ἰησοῦ καὶ τυφλώνεται προσωρινά, βαπτίζεται ἀπὸ τὸν Ἀνανία καὶ ἀπὸ διώκτης γίνεται θερμὸς κήρυκας τοῦ Ἰησοῦ καὶ κορυφαῖος Ἀπόστολος. Αποσύρεται γιὰ λίγο στὴν ἔρημο τῆς Ἀραβίας καὶ μετὰ 3 χρόνια γυρίζει στὴ Δαμασκό γιὰ νὰ κηρύξει. Πάει στὴν Ταρσό, περνώντας ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Πέτρο. Ἡ πρώτη περιοδεία του, μαζί μὲ τὸν ἀπόστολο Βαρνάβα (47-48μ.Χ.) περιλαμβάνει τὶς περιοχὲς τῆς Πισιδίας, Λυκαονίας καὶ

Παμφυλίας τῆς Μικρᾶς Ασίας, τὴν Κύπρο καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ. Χωρίζεται ἀπὸ τὸν Βαρνάβα καὶ ξεκινᾷ τὴν δευτέρη περιοδεία (49-52μ.Χ.) μὲ τὸν Σίλα ἐπισκέπτεται τὴν Μικρὰ Ἀσία καὶ περνᾷ στοὺς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας, στὴ Θεσσαλονίκη καὶ στὴ Βέροια. Φτάνει στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν Κόρινθο καὶ ἐπιστρέφει στὴν Ἀντιόχεια μὲ ἐνδιάμεσο σταθμὸ τὴν Ταρσό. Στὴν Τρίτη περιοδεία του, μαζὶ μὲ τὸν εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ, τὸν βλέπουμε νὰ διασχίζει καὶ πάλι τὴν Γαλατία καὶ τὴν Φρυγία καὶ μένει στὴν Ἐφεσο, ἀπ' ὅπου ἐκδράμει στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κόρινθο. Τὸ 57μ.Χ. ἐπιστρέφει στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἀπειλεῖται ἡ ζωὴ του καὶ γιὰ τὴν δική του ἀσφάλεια ὁδηγεῖται τὸ 59μ.Χ. στὴν Ρώμη γιὰ νὰ δικαστεῖ ἀπὸ τὸν Καίσαρα. Κρατεῖται περιορισμένος 2 ἔτη καὶ ὅταν ἀποφυλακίζεται ξεκινᾷ τὴν τέταρτη περιοδεία καὶ φθάνει μέχρι καὶ τὴν Ἰσπανία. Στὴ Ρώμη τὸ 64 μ.Χ., ἔχουμε δευτέρη φυλάκιση καὶ τὸ μαρτύριό του (ἀποκεφαλισμὸς) μαζὶ μὲ τὸν Πέτρο τὸ 67 ἢ 68 κατὰ τὸν διωγμὸ ποὺ διέταξε ὁ Νέρων. Συνολικὰ ἔγραψε 14 Ἐπιστολές. Ἦταν ὁ 13ος ἀπόστολος, ὁ «Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν». Ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμη του στίς 29 Ἰουνίου.

Οὶ τῶν Ἀποστόλων Πρῶτόθρονος καὶ τῆς Οἰκουμένης Διδάσκων· τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων πρεσβύσῃ, Ἡγήνῃ τῆς Οἰκουμένης δῶρσῆσθα καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου·

Ποίημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, († 1938)

Ἦχος δ΄. Κανόνα πίστῳς

θῶν σε Κήρυκα καὶ Φωστῆρα Τρισμέγιστον, Ἀθηναίων Διδάσκαλον, Οἰκουμένης ἀγλάισμα, εὐφροσύνως γεραίρομεν· τοὺς ἀγῶνας τιμῶμεν καὶ τὰς βασάνους διὰ Χριστόν, τὸ σεπτόν σου

μαρτύριον· Ἄγιε Παῦλε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απόστολος Ανδρέας ὁ Πρωτόκλητος

Ὁ Ανδρέας ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Σίμωνα Πέτρου. Ἔχει ὄνομα ἑλληνικὸ καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Βηθσαιῖδᾶ τῆς Γαλιλαίας. Οἱ γονεῖς του ὀνομάζονταν Ἰωάννης (Ἰωνᾶς) καὶ Ἰωάννα. Μὲ τὸν ἀδελφὸ του, Πέτρο, μετερχόταν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ψαρᾶ στὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος. Ὁ Ανδρέας μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ του Πέτρο ἦταν οἱ πρῶτοι ποὺ κλήθηκαν καὶ ἀκολούθησαν τὸν Χριστό. Μετὰ τὴν Πεντηκοστῆ καὶ τὸ σχηματισμὸ τῆς πρώτης Ἐκκλησίας μὲ τὸν ἀδελφὸ του Πέτρο καὶ ἄλλους μαθητὲς βρέθηκαν στὴν Σινώπη τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ ἐκεῖ ἔδρασε ἀνάμεσα στοὺς ἐθνικοὺς καὶ Ἰουδαίους, ἔχοντας ὀρμητήριο μιὰ νησίδα κοντὰ στὴ Σινώπη. Ἀπὸ ἐκεῖ μαζί μὲ τὸν Ματθία καὶ ἄλλους μαθητὲς πῆγαν στὴν Ἀμισὸ (Σαμψοῦντα), ὅπου ἴδρυσαν Ἐκκλησία. Ἀφοῦ περιῆλθε τὶς περιοχὲς τοῦ Πόντου, τῆς Ἰβηρίας καὶ τὴν Παρθία, γύρισε στὰ Ἱεροσόλυμα μᾶλλον τὸ 34μ.Χ. γιὰ νὰ ἐορτάσει τὸ Πάσχα μὲ τοὺς ἄλλους μαθητὲς. Στὴ δεύτερη πορεία του, μέσῳ Ἀντιόχειας, πῆγε στὴν Ἔφεσο, τὴ Λαοδίκεια τῆς Φρυγίας, τὴν Ὀδυσσοῦπολη τῆς Μυσίας, στὴ Νίκαια καὶ τὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς στὴ Σινώπη. Ἀργότερα ἐπισκέφθηκε τὴ Σαμψοῦντα καὶ τὴν Τραπεζοῦντα, τοὺς Ἀλανοὺς, τοὺς Ζηκχούς, τοὺς Βοσπορινοὺς καὶ τοὺς Χερσονῆτες γιὰ νὰ ἐπιστρέψει στὴν Σινώπη. Μετὰ πέρασε ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, τὴν Ἡράκλεια τῆς Θράκης, τὴ Μακεδονία καὶ τὴν Πελοπόννησο μὲ τελικὸ σταθμὸ τὴν Πάτρα. Μὲ ὀρμητήριο τὴν Πάτρα ὁ Ανδρέας κήρυττε σὲ ὅλη τὴν Ἀχαΐα τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν ἀνθύπατοι ὁ Λεσβίος καὶ ὁ διάδοχός του Αἰγεάτης. Ἐκεῖ ἡ διδασκαλία του καρποφόρησε καὶ μὲ τὶς προσευχὲς του θεράπευσε θαυματουργικὰ πολλοὺς ἀσθενεῖς. Ἀκόμα καὶ ἡ Μαξιμίλλα, σύζυγος τοῦ ἀνθυπάτου, ἀφοῦ τὴ θεράπευσε ὁ

Ἀπόστολος ἀπὸ τῆ βαρεῖα ἀρρώστια ποῦ εἶχε, πίστεψε στὸ Χριστό. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐκνεύρισε τὸν ἀνθύπατο καὶ μὲ τὴν παρότρυνση εἰδωλολατρῶν ἱερέων συνέλαβε τὸν Ἀνδρέα καὶ τὸν ὀδήγησε στὸ μαρτύριο μὲ σταυρικὸ θάνατο, πιθανῶς τὴν ἐποχὴ τοῦ διωγμοῦ τοῦ Νέρωνα. Τὸ λείψανό του ἔθαψε μὲ εὐλάβεια ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος Πατρῶν Στρατοκλῆς. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στίς 30 Νοεμβρίου.

Ἀπολυτίκιον (ἦχος δ')

Ὡς τῶν Ἀποστόλων Πρωτόκλητος
καὶ τοῦ κορυφαίου ἀντάδελφος
τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων, Ἀνδρέα,
ἰκέτευε, εἰρήνην, τῇ οἰκουμένη δωρήσασθαι
καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον ἕτερον (ἦχος α')

Φωνὴν τοῦ βαπτιστοῦ τοῦ βοῶντος ἀκούσας
ἀμνὸν τὸν τοῦ Θεοῦ ἠκολούθησας χαίρων
Ἀνδρέα παμμακάριστε, Ἀποστόλων πρωτόκλητε.
Ὅθεν ἔθνεσι τὴν σωτηρίαν κηρύξας
καὶ ἐν αἵματι ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσας
ἀξίως τιμᾶσαι νῦν.

Κοντάκιον (ἦχος β')

Τὸν τῆς ἀνδρείας ἐπώνυμον θεηγόρον
καὶ μαθητῶν τὸν πρωτόκλητον τοῦ Σωτῆρος
Πέτρον τὸν σύγγονον εὐφημήσωμεν
ὅτι, πάλαι τούτῳ καὶ νῦν ἐκέκραγεν,
εὐρήκαμεν δεῦτε τὸν ποθούμενον.

Μεγαλυνάριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα
Χαίροις ὁ Πρωτόκλητος μαθητῆς
χαίροις σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας στήλη λαμπρά,
χαίροις ὁ τοῦ πάθους κοινωνὸς τοῦ Κυρίου
Ἀπόστολε θεόπτα, Ἀνδρέα πάντιμε.

Ἀπόστολος Ἰάκωβος

Ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ἦταν γιὸς τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τῆς Σαλώμης καὶ πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ μαθητοῦ καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Καταγόταν καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας. Ἀσχολοῦνταν μὲ τὴν ἀλιεία στὴ λίμνη τῆς Γενησαρέτ, μαζί μὲ τὸν Ἰωάννη, ἔχοντας μαζί τους καὶ τὸν πατέρα τους, καθὼς καὶ πολλοὺς ἐργάτες. Εἶχαν δικό τους πλοῖο καὶ φαίνεται πὼς διηύθυναν ἀρκετὰ εὐρωστὴ ἐπιχείρηση, μὲ τὴν ὁποία συνεργαζόταν καὶ ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας. Παρ' ὅλα αὐτὰ, μόλις ἄκουσαν τὸ κήρυγμα καὶ τὸ κάλεσμα τοῦ Ἰησοῦ «ἀφέντες τὸν πατέρα αὐτῶν ἐν τῷ πλοίῳ, μετὰ τῶν μισθωτῶν ἀπῆλθον ὀπίσω αὐτοῦ». Μαζὶ μὲ τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη βρισκόταν πλησιέστερα στὸν Κύριο καὶ γι' αὐτὸ ἔγιναν μάρτυρες πολλῶν σημαντικῶν γεγονότων ποὺ δὲν ἔζησαν οἱ ἄλλοι μαθητές. Ἐγίναν ἀποκλειστικοὶ μάρτυρες τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, εἶδαν τὴν θαυμαστὴ ἀνάστασι τῆς κόρης τοῦ ἀρχισυναγώγου Ἰαίριου, εἶχαν τὴν τιμὴ νὰ προσκληθοῦν ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ κοντὰ Του κατὰ τὶς ὥρες ἀγωνίας στὸν κῆπο τῆς Γεσθημανῆ. Ἡ οἰκειότητα αὐτὴ ὁδήγησαν προφανῶς τὸν Ἰάκωβο μὲ τὸν ἀδελφὸ του Ἰωάννη μὲ τὴν μεσολάβησι τῆς μητέρας τους νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν Κύριο πρωτοκαθεδρία στὴν ἐγκόσμια βασιλεία Του, παρανοώντας τὴν ἀποστολὴ τοῦ Μεσσία. Χαρακτηριζόταν ἀπὸ ζωηρὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ βαθιὰ πίστι. Μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ ἀνέλαβε νὰ κηρύξει τὸ Εὐαγγέλιο στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Παλαιστίνης. Μεγάλος πλῆθος ἀνθρώπων μεταστρέφονταν στὴ νέα πίστι καὶ ἄλλαζε τρόπο ζωῆς χάρις στὸ ἔργο τοῦ Ἰακώβου. Αὐτὸ θορύβησε ἰδιαίτερα τοὺς ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν, μὲ διαταγὴ τοῦ Ἡρώδη Ἀγρίππα, τὸ 44μ.Χ. Ἔτσι ὁ Ἰάκωβος εἶναι ὁ πρῶτος

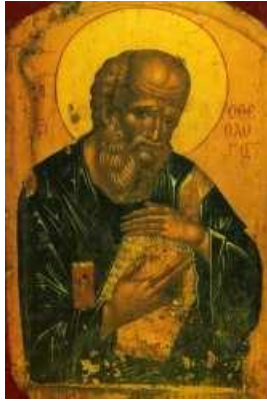

μάρτυρας μεταξύ τῶν Ἀποστόλων καὶ δεύτερος μετὰ τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανο. Ἡ μνήμη του ἑορτάζεται στὶς 30 Ἀπριλίου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Γόνος ἅγιος, βροντῆς ὑπάρχων, κατεβρόντησας, τῇ οἰκουμένη, τὴν τοῦ Σωτῆρος Ἰάκωβε κένωσιν, καὶ τὸ ποτήριον τούτου ἐξέπιες, μαρτυρικῶς ἐναθλήσας Ἀπόστολε, ὅθεν πάντοτε, τοῖς σὲ γεραίρουσι, πταισμάτων ἰλασμὸν καὶ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν. Φωνῆς θεϊκῆς, ἀκούσας προσκαλούσης σε, ἀγάπην πατρός, παρεῖδες καὶ προσέδραμες, τῷ Χριστῷ Ἰάκωβε, μετὰ καὶ τοῦ συγγόνου σου ἔνδοξε, μεθ' οὗ καὶ ἠξιώθης ἰδεῖν, Κυρίου τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν.

Ὁ Ἰωάννης ἦταν γιὸς τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τῆς Σαλώμης καὶ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου. Μαθήτευσε ἀρχικῶς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ κατόπιν ἔγινε μαθητὴς τοῦ Κυρίου. Ἦταν ὁ μαθητὴς «ὄν ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς», ὁ μικρότερος στὴν ἡλικία καὶ ὁ πιὸ τρυφερὸς καὶ πιστὸς στὴν ἀγάπη του γιὰ τὸν Κύριο. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἀπένειμε τὴν προσωνομία τοῦ Θεολόγου καὶ στὴν ἀγιογραφία εἰκονίζεται μὲ ἓναν ἀετὸ κοντὰ στὸ κεφάλι του. Εἶναι ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς ἀγάπης. Ὅχι μόνο γιὰτὶ ἀναφέρεται συνεχῶς στὴν ἀγάπη, ἀλλὰ κυρίως γιὰτὶ τὴν βίωνε καὶ τὴν ἐξέφραζε. Ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν ἀκολούθησε καὶ στίς πιὸ δύσκολες ὥρες τῆς ἐπίγειας ζωῆς Του. Ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι μαθητὲς ἦταν κρυμμένοι «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων», αὐτὸς παρίστατο στὴν σύλληψη, στὴ δίκη, στὸν Γολγοθᾶ, ὅπου κάτω ἀπὸ τὸν Σταυρὸ τοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ Χριστὸς τὴν Μητέρα Του. Μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ του Ἰάκωβο καὶ τὸν Πέτρο ἀποτελοῦσαν τὴν τριάδα τῶν μαθητῶν ποὺ ἔλαβε ὁ Χριστὸς στὴν ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου, στὸ Ὄρος Θαβώρ, ὅπου «μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν» καθὼς καὶ στὴν Γεθημανῆ, ὅπου προσευχήθηκε γιὰ τελευταία φορὰ πρὶν τὸ πάθος Του.

Ὑπῆρξε ὁ συγγραφέας τοῦ τετάρτου κατὰ σειρὰν Εὐαγγελίου καὶ τριῶν Καθολικῶν Ἐπιστολῶν καὶ τῆς Ἀποκάλυψης. Μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ κήρυξε πρῶτος μαζὶ μὲ τὸν Ἀπόστολο Πέτρο μέσα στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἀργότερα στὴν Μικρὰ Ἀσία καὶ ιδιαίτερα στὴν Ἐφεσο, ὅπου μὲ τὴν προσευχή του κατέστρεψε τὸν Ναὸ τῆς Ἀρτέμιδας καὶ ὁδήγησε στὸν Χριστιανισμὸ 400.000 εἰδωλολάτρες. Στὰ χρόνια τοῦ Δομετιανοῦ βασανίστηκε καὶ

ἐξορίστηκε στήν Πάτμο, ὅπου καί ἔγραψε τήν Ἀποκάλυψη. Ἐζησε 95 χρόνια καί κοιμήθηκε εἰρηνικά γύρω στό 105 μέ 106μ.Χ. Ἡ ἀγαπημένη του φράση καί τὸ κήρυγμά του μέχρι καί τήν τελευταία του ἀναπνοή ὑπῆρξε τὸ «Τεκνία, ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» καί ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιατί ἐπέμενε σ' αὐτὸ τόσο πολὺ ἀπαντοῦσε: «διότι εἶναι ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, καί ὅταν αὐτὸ μόνο γίνεται, ἀρκεῖ»!

Λίγο καιρὸ μετὰ τήν κοίμησή του, μαθητές του πῆγαν στὸν τάφο γιὰ νὰ τὸν ἀνοίξουν καί νὰ προσκυνήσουν τὰ ὀστέα του, ὅμως δὲν βρέθηκε ἴχνος ἀπὸ τὸ τίμιο λείψανό του καί γι' αὐτὸ εἶναι ὁ μοναδικὸς Ἅγιος μετὰ τὴν Κυρία Θεοτόκο, γιὰ τὸν ὁποῖο ἐορτάζουμε Μετάσταση τοῦ σώματός του. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στὶς 26 Σεπτεμβρίου καί στὶς 8 Μαΐου.

Ἀπολυτίκιο

«Ἀπόστολε Χριστῶ τῷ Θεῷ ἠγαπημένε, ἐπιτάχυνον ῥῦσαι λαὸν ἀναπολόγητον· δέχεταιί σε προσπίπτοντα, ὁ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδεξάμενος. Ὁν ἰκέτενε Θεολόγε, καὶ ἐπίμονον νέφος ἐθνῶν διασκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.»
Ὁν ικετενε Θεολογε, και επιμονον νεφος εθνων διασκεδασαι, αιτουμενος ημιν ειρηνην, και το μεγα ελεος»

Ἀπόστολος Φίλιππος

Ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος ὁ ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, συμπατριώτης τοῦ Ἀνδρέου καὶ τοῦ Πέτρου. Μελετοῦσε διαρκῶς τὰ προφητικὰ βιβλία καὶ τὸν Μωσαϊκὸ νόμο. Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ εἶπε στὸν Ναθαναήλ «ὄν ἔγραψε Μωσῆς καὶ Προφῆται εὗρήκαμεν, Ἰησοῦ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ». Μετὰ τὴν Πεντηκοστῆ κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴν Μικρὰ Ἀσία (Λυδία καὶ Μυσία) καὶ στὴν Ἱεράπολη μαζὶ μὲ τὸν Βαρθολομαῖο (Ναθαναήλ) καὶ τὴν ἀδελφὴ του Μαριάμνη. Ἐτελειώθη τρυπημένος στοὺς ἀστραγάλους καὶ καρφωμένος σ' ἓνα ξύλο στὴν Ἱεράπολη τῆς Φρυγίας. Λόγω σεισμοῦ ποὺ ἀκολούθησε οἱ συνοδοὶ του ἀφέθησαν ἐλεύθεροι. Ἡ μνήμη του τιμᾶται στὶς 14 Νοεμβρίου.

Ἀπολυτίκια τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Ἀπόστολε Ἅγιε Φίλιππε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θεῖαν ἔλλαμψιν, τοῦ Παρακλήτου, εἰσδεξάμενος, πυρὸς ἐν εἶδει, παγκοσμίως ὡς ἀστὴρ ἀνατέταλκας, καὶ τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον διέλυσας, τῇ θεῖα αἴγλη Ἀπόστολε Φίλιππε. Ὅθεν πρέσβευε, Χριστῷ τῷ Θεῷ δεόμεθα, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. Δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ὁ μαθητὴς καὶ φίλος σου, καὶ μιμητὴς τοῦ πάθους σου, τῇ οἰκουμένη Θεὸν σὲ ἐκήρυξεν, ὁ θεηγόρος Φίλιππος, ταῖς αὐτοῦ

ίκεσίαις, έξ έχθρῶν παρανόμων, τήν Ἐκκλησίαν σου, διά τῆς
Θεοτόκου συντήρησον Πολυέλεε.

Βαρθολομαῖος ἢ Ναθαναήλ

Ὁ **Βαρθολομαῖος ἢ Ναθαναήλ** ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας. Θεωρεῖται ὅτι εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ τὸν Ναθαναήλ, καθὼς στὰ συνοπτικὰ εὐαγγέλια ἀναφέρεται πάντοτε ὁ Φίλιππος μαζί μὲ τὸν Βαρθολομαῖο, χωρὶς νὰ ἀναφέρεται καθόλου ὁ Ναθαναήλ, ἐνῶ στὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο ἀναφέρεται συνεχῶς ὁ Φίλιππος μὲ τὸ Ναθαναήλ, χωρὶς νὰ ἀναφέρεται πούθενά ὁ Βαρθολομαῖος. Κατὰ τὴ Συριακὴ παράδοση ὀνομαζόταν Ἰησοῦς καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ἀλλάξει τὸ ὄνομά του ὅταν προσχώρησε στὸν κύκλο τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ προσκάλεσε στὸν κύκλο τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ὁ φίλος του, Ἀπόστολος Φίλιππος μὲ τὰ λόγια: «Ὁν ἔγραψε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ». Καὶ γι' αὐτὸν εἶπε ὁ Χριστός: «Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι».

Δίδαξε τὸ Χριστιανισμὸ στοὺς Ἰνδοὺς καὶ μαζί μὲ τὸν Ἰούδα στὴν Ἀρμενία. Οἱ δύο τους θεωροῦνται θεμελιωτὲς τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας. Μαρτύρησε στὴν Οὐρβανούπολη μὲ σταυρικὸ θάνατο, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, κατὰ διαταγὴ τοῦ βασιλιᾶ Αστυάγη. Τὸ ἅγιο λείψανό του οἱ χριστιανοὶ τὸ ἔβαλαν μέσα σὲ μιὰ πέτρινη θήκη καὶ τὸ ἔκρυψαν στὴν Οὐρβανούπολη. Ἐπειδὴ, ὅμως, ἡ θήκη γιάτρευε πολλὰ ἀσθένειες, συνέρρεαν σ' αὐτὴ πλήθη λαοῦ. Γι' αὐτὸ οἱ εἰδωολάτρες, ὅταν βρῆκαν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, πέταξαν τὴ θήκη στὴ θάλασσα, μαζί μὲ ἄλλες τέσσερις θήκες μαρτύρων(τῶν Ἁγίων Παππιανοῦ, Λουκιανοῦ, Γρηγορίου καὶ Ἀκακίου). Τότε ἔγινε κάτι τὸ θαυμαστό. Ἡ θήκη μὲ τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, συνοδεία τῶν ἄλλων τεσσάρων θηκῶν, ἀφοῦ πέρασαν τὴν Μαύρη Θάλασσα, τὰ στενὰ τοῦ Ἑλλησπόντου, τὸ Αἰγαῖο καὶ τὸ Ἀδριατικὸ, ἔφθασαν ἀριστερὰ τῆς Σικελίας, στὸ νησὶ Λιπαρᾶ. Ἐπειτα, οἱ θήκες πού συνοδεύαν τὴ θήκη τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου πῆγε ἢ κάθε μία σὲ διαφορετικοὺς τόπους τῆς Ἰταλίας. Τότε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύφθηκε στὸν ἐπίσκοπο τῆς Λιπαρὸς Ἀγάθωνα, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ κατέβηκε στὴν παραλία καὶ εἶδε τὴ θήκη, ἔμεινε ἐκστατικός. Μὲ σεβασμὸ τότε, συνοδεύσαν τὴ θήκη μὲ τὸ ἅγιο λείψανο, ἐκεῖ ὅπου θαυματουργικὰ ἔδειξε ὁ ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ καὶ ὅπου κτίστηκε μεγαλοπρεπὴς ναός. Ἀργότερα τμήματα τοῦ σκηνώματός του μεταφέρθηκαν σὲ διάφορα μέρη (Φρανκφούρτη, Καθεδρικός τοῦ Καντέρμπουρι κ.λπ.). Ἡ μνήμη του

τιμᾶται ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στὶς 11 Ἰουνίου καὶ ἡ ἀνακομιδὴ τῶν
λειψάνων του στὶς 25 Αὐγούστου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

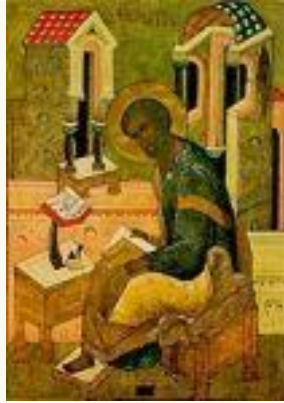
Θεία ὄργανα, τοῦ Παρακλήτου, καὶ ἐκφάντορες, τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἀνεδείχθητε
θεόπται Ἀπόστολοι, Βαρθολομαῖε τῶν Δώδεκα σύσκηνε, καὶ Βαρνάβα ὡς υἱὸς
παρακλήσεως. Ἀλλὰ αἰτήσασθε, Χριστὸν τὸν Θεὸν πανεύφημοι, δωρήσασθαι
ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὠφθης μέγας ἥλιος τῇ Ἐκκλησίᾳ, διδαγμάτων λάμπεσι, καὶ θαυμασίων
φοβερῶν, φωταγωγῶν τοὺς τιμῶντάς σε, Βαρθολομαῖε Κυρίου Ἀπόστολε.

Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος - 16 Νοεμβρίου

Απόστολος Ματθαίος, ο Τελώνης, αδελφός του Ιακώβου, υιός του Αλφαίου, από τή Γαλιλαία. Είναι εκείνος που ακολούθησε τόν Χριστό, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τήν ὑπηρεσία του στήν Καπερναούμ. Προτοῦ γίνει μαθητής του Κυρίου ἀσκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα του Τελώνη καὶ ὀνομαζόταν Λευϊ. Μιὰ μέρα καὶ ἐνῶ καθόταν στὸ τελωνεῖό του, ἔξω ἀπὸ τήν Καπερναούμ, τὸν πλησίασε ὁ Ἰησοῦ καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν ἀκολουθήσει. Ὁ Ματθαῖος ὑπάκουσε καὶ δέχθηκε τὸν Κύριο στήν οἰκία του, ὅπου παρέθεσε γεῦμα σ' Αὐτὸν καθὼς καὶ σὲ πολλοὺς τελῶνες, μὲ τοὺς ὁποίους συνέφαγε καὶ συζήτησε ὁ Ἰησοῦς, ἐνέργεια γιὰ τήν ὁποία κατηγορήθηκε ἀπὸ κάποιους Φαρισαίους.

Ὅταν ὁ Κύριος πληροφορήθηκε τίς κατηγορίες ἀπάντησε: «Δὲν ἦρθα γιὰ νὰ καλέσω δικαίους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς σὲ μετάνοια». Ἐκτοτε ὁ Ματθαῖος ὑπῆρξε μαθητής καὶ ἀπόστολος τοῦ Κυρίου. Ἐπειτα ἀπὸ τήν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀνέλαβε νὰ κηρύξει τὸ λόγο τοῦ Κυρίου στοὺς Πάρθους καὶ Μήδους, στοὺς ὁποίους ἴδρυσε Ἐκκλησία. Κατὰ τήν ἐκτέλεση τοῦ ἱεραποστολικοῦ του ἔργου ἐπετέλεσε πλῆθος θαυμάτων καὶ τελικὰ θανατώθηκε ἀπὸ τοὺς ἀπίστους διὰ πυρός.

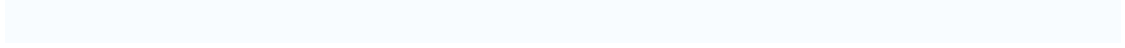
Ὡς εὐαγγελιστής ἔχει σύμβολο ἓναν φτερωτὸ ἄνθρωπο. Στὸ ἀνεκτίμητης ἀξίας ἔργο του περιλαμβάνεται καὶ ἡ συγγραφή τοῦ πρώτου στὸν κανόνα (σειρὰ) τῆς Καινῆς Διαθήκης Εὐαγγελίου, πού ἔγραψε στήν ἀραμαϊκὴ γλῶσσα, 8 ἢ 9 χρόνια μετὰ τήν Πεντηκοστῆ, ἐνῶ πολὺ γρήγορα μεταφράστηκε στὰ ἑλληνικά. Ἡ μνήμη του ἑορτάζεται στίς 16 Νοεμβρίου.

Ἀπολυτίκιο. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

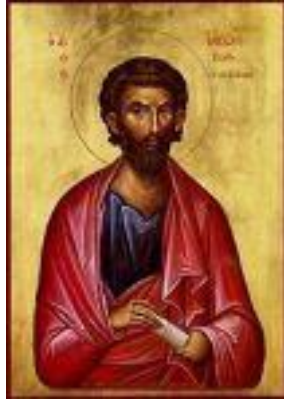
Θείας ἤκουσας, φωνῆς τοῦ Λόγου, καὶ τῆς πίστεως, τὸ φῶς ἐδέξω, καταλείψας τελωνεῖου τὸν σύνδεσμον, ὅθεν Χριστοῦ τὴν ἀπόρητον κένωσιν, εὐηγγελίσω Ματθαῖε Απόστολε. Καὶ νῦν πρέσβευε δοθῆναι τοῖς σὲ γεραίρουσι, πταισμάτων ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ τελωνείου τὸν ζυγὸν ἀπορρίψας, δικαιοσύνης τῷ ζυγῷ
προσηρμόσθης, καὶ ἀνεδείχθης ἔμπορος πανάριστος, πλοῦτον
κομισάμενος, τὴν ἐξ ὕψους σοφίαν, ὅθεν ἀνεκήρυξας, ἀληθείας τὸν
λόγον, καὶ τῶν ραθύμων ἡγείρας ψυχάς, καθυπογράψας, τὴν ὥραν τῆς
κρίσεως.

Άγιος Ίάκωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου

Ἀπόστολος Ίάκωβος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου, ἀδελφὸς τοῦ Λευῖ, δηλ. τοῦ Ματθαίου. Λέγεται καὶ Ίάκωβος ὁ μικρὸς, πρὸς διάκριση ἀπὸ τὸν Ίάκωβο τὸν μεγάλον, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ἰωάννου, ἀλλὰ καὶ πρὸς διάκριση ἀπὸ τὸν Ίάκωβο τὸν Ἀδελφόθεο.

Ὁ Ίάκωβος, ἀφοῦ ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ στὴν Ἱερουσαλήμ, ἔπειτα πῆγε καὶ σὲ ἄλλες χῶρες γιὰ νὰ κηρύξει τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ τόπος στὸν ὁποῖο κήρυξε ὁ Ἀπόστολος δὲν εἶναι ἐξακριβωμένος. Αναγράφεται ὅτι κήρυξε στὰ ἔθνη καὶ ὀνομάστηκε «σπέρμα θεοῦ», γιὰτὶ κατέστρεφε τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων καὶ μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ γιάτρευε ἀρρώστιες καὶ ἐξεδίωκε τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα. Ὁ ἰδρώτας, οἱ μόχθοι καὶ οἱ κίνδυνοι ποὺ ὑπέστη γιὰ τὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου ἦταν πολλοὶ καὶ ποικίλοι. Ὁ θάνατος πολλὰς φορὰς τὸν πλησίασε, ἀλλὰ στὴ σκέψη τοῦ κυριαρχοῦσαν ἐνθαρρυντικὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι». Κηρύττοντας καὶ ἐλέγχοντας τοὺς ἀπαίδευτους λαοὺς κρεμάστηκε σὲ σταυρὸ καὶ ἔτσι παρέδωσε τὴν ψυχὴ τοῦ στὸν Θεό του, μιμούμενος τὸ Διδάσκαλό του καὶ ἡ ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν μνήμη του στὶς 9 Ὀκτωβρίου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, γλωσσοπυρσεύτω πνοῇ, ὡς θεῖος Ἀπόστολος, ὑποδεχθεὶς τὴ ψυχῇ, Ίάκωβε ἐνδοξε, ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς ἀστήρ ἐωσφόρος,

ἔλυσας τῶν εἰδώλων, τὴν πολύθεον νύκτα. Καὶ νῦν ἀπαύστως δυσώπει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κοντάκιον. ᾠχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ὡς ἑωσφόρον ἐκλάμποντα πᾶσαν κτίσιν, τὸν τοῦ Χριστοῦ αὐτόπτην τε καὶ θεηγόρον, ὕμνοις Ἰάκωβον εὐφημήσωμεν, γεραίροντες τὴν τούτου πανήγυριν σήμερον, πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Απόστολος Σίμων

Ο Απόστολος Σίμων, αδελφός του Ιούδα του Λεββαίου, είχε την επωνυμία Καναναίος ή Κανανίτης. Ο Σίμων ανήκε στην κίνηση των Ζηλωτών (στα αραμαϊκά ο ζηλωτής λέγεται Καναπα και με την Έλληνική κατάληξη Κανανίτης = ζηλωτής) και διατήρησε την ονομασία του αυτή και ως Απόστολος. Οί ζηλωτές αποτελούσαν μια ξεχωριστή κοινωνική τάξη στην Ιουδαϊκή κοινωνία κατά τους χρόνους του Χριστού. Αποτελούνταν από λαϊκούς αγωνιστές, που μάχονταν έναντι των Ρωμαίων κατακτητών, συνεχίζοντας την παράδοση των Μακκαβαίων επαναστατών. Όμως συχνά, πολλοί από αυτούς, εκμεταλλεύονταν τον απελευθερωτικό αγώνα και καταντούσαν τύραννοι του ίδιου του λαού τους. Προέβαιναν σε παράνομες πράξεις βίας και ληστειών για ίδιο όφελος και γι' αυτό τον 1ο αιώνα μ.Χ. είχε αναπτυχθεί λαϊκή δυσαρέσκεια κατά του κινήματος των ζηλωτών. Οί συσταυρούμενοι με τον Κύριο ληστές ήταν ζηλωτές.

Δέν γνωρίζουμε αν ο Σίμων ανήκε στην μερίδα των ζηλωτών ή προερχόταν από αυτή. Το πιο πιθανό είναι να προερχόταν από τους ζηλωτές. Σε καμιά περίπτωση δέν μπορεί να ανήκε ταυτόχρονα και στους ζηλωτές, διότι το ζηλωτικό κίνημα ήταν αντίθετο με την διδασκαλία του Κυρίου.

Σύμφωνα με την παράδοση ήταν ο γαμπρός στο γάμο, όπου ο Χριστός, καλεσμένος με την Μητέρα Του, έπετέλεσε το θαύμα της μεταβολής του ύδατος σε οίνο. Έπειτα από το θαύμα αυτό ο Σίμων πήρε την απόφαση να εγκαταλείψει τη γυναίκα του και το σπίτι του και να ακολουθήσει τον Ιησού. Μετά την Πεντηκοστή επιδόθηκε με ζήλο στην ιεραποστολική δράση. Ακούραστος, διέτρεξε όλη την περιοχή από την Αίγυπτο ως τη Μαυριτανία, φανερώνοντας στο λαό την πλάνη της ειδωλολατρίας και την αλήθεια του Ευαγγελικού λόγου. Αργότερα μετέβη με τον Ιούδα τον

Θαδδαῖο στή Μεσοποταμία καὶ Περσία, συνελήφθη καὶ ὑπέστη τὸν διὰ σταυροῦ μαρτυρικὸ θάνατο. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στὶς 10 Μαΐου.

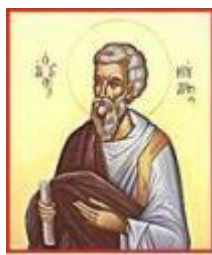
Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θεΐας πίστεως.

Ζήλος ἔνθεος, καταλαβῶν σε, τοῦ γνωσθέντος σοι, σαρκὸς ἐν εἴδει, ζηλωτὴν ἐν Ἀποστόλοις ἀνέδειξε καὶ τοῦ Δεσπότης ζηλώσας τὸν θάνατον, διὰ Σταυροῦ πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησας, Σίμων ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Τὸν ἀσφαλῶς τὰ τῆς σοφίας δόγματα, ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν εὐσεβούντων θέμενον, ἐν αἰνέσει μακαρίσωμεν, τὸν θεηγόρον πάντες Σίμωνα, τῷ θρόνῳ γὰρ τῆς δόξης νῦν παρ ἴσταται, καὶ σὺν τοῖς ἀσωμάτοις ἐπαγάλλεται, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ἰούδας ὁ τοῦ Ἰακώβου

Απόστολος Ίούδας, αδελφός του Ίακώβου του αδελφοθέου, τὸν ὁποῖο ὁ Ματθαῖος ὀνομάζει **Λεββαῖο** (θαρραλέος) ἢ **Θαδδαῖο** (μεγάθυμος, μεγαλόψυχος).

Τὰ βιογραφικά του στοιχεῖα εἶναι κάπως συγκεχυμένα, διότι συγχέονται μὲ αὐτὰ τοῦ Ἀποστόλου Θαδδαίου πὺν ἡ μνήμη του ἑορτάζεται τὴν 21η Αὐγούστου.¹ Κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο ἀρχικὰ στὴ Γαλιλαία καὶ τὴ Σαμάρεια καὶ στὴ συνέχεια στὴ Μεσοποταμία, τὴν Ἀραβία, τὴν Ἰουμαία καὶ τὴ Συρία, ὅπου φώτισε τὰ εὐρισκόμενα στὶς χῶρες αὐτὲς ἔθνη. Πῆγε καὶ στὴν Ἑδεσσα, ὅπου θεράπευσε τὸν τοπάρχη. Τελικὰ τὸν κρεμάσανε καὶ τὸν θανάτωσαν μὲ ἐκτοξευόμεν βέλη. Στὴν Καινὴ Διαθήκη ἔχουμε καὶ μιὰ Καθολικὴ Ἐπιστολὴ τοῦ Ίούδα πὺν εἶναι σύντομη ἀλλὰ πολὺ περιεκτικὴ σὲ μνήματα ἀληθινῆς ζωῆς. Ἡ μνήμη του ἑορτάζεται στὶς 19 Ἰουνίου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ. Χριστοῦ σὲ συγγενῆ, ὦ Ίούδα εἰδότες, καὶ μάρτυρα στερρόν, ἱερῶς εὐφημοῦμεν, τὴν πλάνην πατήσαντα, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντα, ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἑορτάζοντες, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν, εὐχαῖς σου λαμβάνομεν.

Κοντάκιον. Ἦχος α'. Χορὸς ἀγγελικός.

Ἐκ ῥίζης εὐκλεοῦς, θεοδώρητον κλῆμα, ἀνέτειλας ἡμῖν τοῦ Κυρίου αὐτόπτα, Ἀπόστολε θεάδελφε, τοῦ Χριστοῦ κῆρυξ πάνσοφε, τρέφων ἅπαντα, κόσμον καρποῖς σου τῶν λόγων, τὴν ὀρθόδοξον, πίστιν Κυρίου διδάσκων, ὡς μύστης τῆς χάριτος.

---

¹ Ὁ μὲν Σ.Εὐστρατιάδης στὸ Ἀγιολόγιό του ἀναφέρει ὅτι ὁ Ίούδας αὐτὸς ἦταν ὁ κατὰ σάρκα ἀδελφὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου (ὁ Ίούδας καὶ ὁ Ἰάκωβος ἦταν παιδιὰ τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ ἄλλο γάμο). Ὁ Ίούδας λοιπόν, κατὰ τὴν παράδοση, κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴ Μεσοποταμία, ἐπισκέφθηκε τὴν Ἑδεσσα καὶ στὴν πόλη Ἀραράτ συνελήφθη ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐκτέλεσαν διὰ τοξευμοῦ. Ἐπίσης, ὁ Σ. Εὐστρατιάδης, ἀναφέρει ὅτι στὸν Λαυρεωτικὸ κώδικα I 78 φ. 2156 φέρεται κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ ἡ μνήμη ἄλλου ἁγίου Ἀποστόλου Ίούδα τοῦ Ζηλωτοῦ, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ περιήρχετο σ' ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ καὶ δίδασκε τὸ σωτήριο μῆνυμα τοῦ Ἀναστάτου Χριστοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἔφερε πλῆθος λαοῦ σὲ μετάνοια ἀπεβίωσε εἰρηνικά. Ὁ δὲ Μιχαὴλ Γαλανὸς στοὺς «Βίους τῶν Ἁγίων» ἀναφέρει γιὰ τὸν Ἀπόστολο Ίούδα ὅτι ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους γιὸς τοῦ Ἀλφαίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ, πὺν ἦταν καὶ αὐτὸς ἀπόστολος. Βέβαια δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ τὸν Ίούδα τὸν Ἰσκαριώτη. Μετὰ τὴν Πεντηκοστή, ἀφοῦ ἐργάστηκε γιὰ λίγο στὴν Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴ Μεσοποταμία ἀνάμεσα σὲ πολλοὺς κινδύνους.

Άπόστολος Ματθίας

Όταν ο Ιούδας ο Ισκαριώτης εξέπεσε του χοροῦ τῶν δώδεκα ἀποστόλων, δηλαδή πρόδωσε τὸν Χριστὸ καὶ στήν συνέχεια πῆγε καὶ κρεμάστηκε, τότε ἡ Ἐκκλησία ἀπεφάσισε νὰ ἐκλέξει καὶ νὰ τοποθετήσει στήν θέση του κάποιον ἄλλο καὶ ἔτσι νὰ συμπληρώσει τὸν ἀριθμὸ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων.

Ο τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἔγινε αὐτὴ ἡ ἐκλογή περιγράφεται ἀπὸ τὸν Εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ στὸ πρῶτο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Γράφει ὅτι οἱ Ἀπόστολοι πρότειναν δύο πρόσωπα, τὸν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο Βαρσαββᾶς καὶ ὀνομάστηκε Ἰουστος καὶ τὸν Μαθθία. Κατόπιν προσευχήθηκαν μὲ αὐτὰ τὰ λόγια: «Κύριε, καρδιογνώστα ὄλων, φανέρωσε ποιὸν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δύο διάλεξες, γιὰ νὰ πάρει τὴν θέση στήν ὑπηρεσία αὐτὴ καὶ τὴν ἀποστολή, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξέπεσε ὁ Ἰούδας γιὰ νὰ μεταβεῖ στὸν δικό του τόπο». Στὴν συνέχεια ἔρριξαν κλήρους καὶ ἔπεσε ὁ κλῆρος στὸν Μαθθία, ὁ ὁποῖος κατατάχθηκε μὲ τοὺς ἕνδεκα Ἀποστόλους.

Γιὰ τὸν βίο καὶ τὴν πολιτεία τοῦ Ἀποστόλου Μαθθία γνωρίζουμε πολὺ λίγα. Στὰ συναξάρια δὲν ἀναφέρονται λεπτομέρειες ἀπὸ τὴν ζωὴ του, ἀλλὰ ὡστόσο ἀπὸ πού διαβάζουμε μπορούμε νὰ κατανοήσουμε τὸ μέγεθος τῆς προσφορᾶς του, τοὺς κόπους, τοὺς ἀγῶνες καὶ τὴν ἀγωνία του γιὰ τὴν ἐξάπλωση τοῦ Εὐαγγελίου.

Πρὶν συγκαταριθμηθεῖ μὲ τοὺς ἕνδεκα Ἀποστόλους ἀνῆκε στήν χορεία τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων. Κήρυξε τὸ εὐαγγέλιο στήν Ἰουδαία καὶ στὴ συνέχεια στήν Αἰθιοπία. Ἐκεῖ ὑπέστη διώξεις καὶ τιμωρίες ἀπὸ τοὺς Αἰθίοπες καὶ ἐτελείωσε τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴ του μὲ μαρτυρικὸ θάνατο ἀφοῦ σταυρώθηκε. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στὶς 9 Αὐγούστου.